

Αθωνική

ΙΣΧΥΕΙ
ΝΗΚΑ

ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2005 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 112

Πολιτεία

Ἀμοιβή διὰ τὴν Ταπείνωσιν

Ἐάν ἐκτελέσης ἐπαινετὴν τινα ἀρετὴν, καὶ δὲν αισθανθῆς τὴν γεῦσιν τῆς θείας ἀντιλήψεως καὶ βοηθείας, μὴ θαυμάσης· καθότι ἕως οὗτου δὲν ταπεινωθῆ ὁ ἄνθρωπος, δὲν λαμβάνει τὸν μισθὸν τῆς ἐργασίας του· ἡ δὲ ἀμοιβὴ δὲν δίδεται εἰς τὸν ἄνθρωπον διὰ τὴν ἐργασίαν τῆς ἀρετῆς, ἀλλὰ διὰ τὴν ταπείνωσιν αὐτοῦ, καὶ ὅστις καταφρονεῖ τὴν ταπείνωσιν, χάνει καὶ τὸν κόπον τῆς ἑαυτοῦ ἐργασίας· ὅστις ὅμως προλάβει καὶ λάβει τὴν ἀμοιβὴν τῆς ταπείνωσεως, αὐτὸς ὑπερβαίνει τὸν ἔχοντα τὴν ἐργασίαν τῆς ἀρετῆς. Ἡ ἀρετὴ ὑπάρχει μὴτηρ τῆς λύπης, καὶ ἐκ τῆς λύπης γεννᾶται ἡ ταπείνωσις, εἰς δὲ τὴν ταπείνωσιν δίδεται ἡ χάρις· λοιπὸν ἡ ἀμοιβὴ δὲν δίδεται διὰ τὴν ἀρετὴν, οὔτε διὰ τὸν κόπον τῆς ἀρετῆς, ἀλλὰ διὰ τὴν ταπείνωσιν, ἣτις γεννᾶται ἐξ ἐκείνων, καὶ ἐάν λείψῃ ἡ ταπείνωσις, τὰ λοιπὰ γίνονται ματαίως.

Ἡ ἐργασία τῆς ἀρετῆς εἶναι ἡ φυλακὴ τῶν ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ· τὸ δὲ περιπλέον τῆς ἐργασίας εἶναι ἡ καλὴ οἰκονομία τῆς διανοίας, ἣτις συνίσταται ἐκ τῆς ταπεινοφροσύνης καὶ τῆς προφυλάξεως· καὶ ὅταν λείψῃ ἡ δύναμις τούτων τῶν δύο, ἡ πρώτη δὲν γίνεται δεκτὴ ἀντ' αὐτῶν· διότι ὁ Χριστὸς δὲν ζητεῖ τὴν ἐργασίαν τῶν ἐντολῶν, ἀλλὰ τὴν διόρθωσιν τῆς ψυχῆς, διὰ τὴν ὁποίαν ἐνομοθέτησε τὰς ἐντολάς. Τὸ μὲν σῶμα ἐργάζεται ὡς θέλει, καὶ ἡ δικαιοῦται, ἢ κατακρίνεται. Εὐρίσκεται τις ἐργαζόμενος διὰ τῆς θείας σοφίας τὰ τῆς ζωῆς εἰς τὰ ἀριστερὰ πράγματα, καὶ ἄλλος πάλιν ἐμπορεῦεται τὴν ἀμαρτίαν, προφασισζόμενος τὴν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐπερχομένην εἰς αὐτὸν θλίψιν καὶ στενοχωρίαν.

Ἡ ψυχὴ, ἣτις ἐπασχολεῖται εἰς τὴν ἀρετὴν, καὶ ζῆ μετ' ἀκριβοῦς πολιτείας καὶ φόβου Θεοῦ, δὲν δύναται νὰ μένῃ καθ' ἡμέραν ἄνευ λύπης· διότι αἱ ἀρεταὶ εἰσιν ἠνωμένα μετὰ τῆς λύπης, καὶ ὅστις δὲν δέχεται εὐχαρίστως τὰς θλίψεις, αὐτὸς χωρίζεται βεβαίως ἐκ τῆς ἀρετῆς. Ἐάν ἐπιθυμῆς τὴν ἀρετὴν, παράδος σεαυτὸν εἰς πᾶσαν θλίψιν καὶ στενοχωρίαν· ἐπειδὴ αἱ θλίψεις γεννῶσι τὴν ταπείνωσιν.

Γερόντων

✘ Μία ψυχὴ, στολισμένη με πνευματικὰ χαρίσματα, δημιουργεῖ στὶς ψυχὰς τῶν ἄλλων τὸν θαυμασμὸ γιὰ τὸν Δημιουργὸ τέτοιου θαύματος.

✘ Εἶναι κρίμα νὰ χάνουμε τὸ καλὸ, νὰ παύουμε νὰ τὸ ἐνεργοῦμε, γιὰτὶ ὑπάρχουν ἀντιδράσεις ἢ

συκοφαντίες. Ἄς μὴ λησμονοῦμε πόσα ἀγαθὰ καὶ ἀμοιβὰς μᾶς ἐτοιμάζει ὁ Κύριος καὶ τί χάνουμε λυγίζοντας, ἐπειδὴ μᾶς κατηγορεῖ ὁ κόσμος.

† Γέρων Σίμων Ἀρβανίτης

✘ Ἐκ τῶν ὅλων εἶδον εἰς τὴν περιουσίαν μου καὶ καλὰ καὶ ἄσχημα, τὰ ἄσχημα τὰ ἄφησα ἐκεῖ πού τὰ εἶδον, τὰ καλὰ ὅμως τὰ πῆρα μαζί μου.

✘ Ἐχει μεγάλη ἀξία ἡ νυκτερινὴ προσευχὴ. Κοιμᾶται ὁ λαὸς καὶ ἀκούει ὁ Θεός.

† Γέρων Δημήτριος Γκαγκαστάθης

✘ Χωρὶς τὴν ψυχὴν μας καθαρὴ δὲν ἔχομε κανένα ὄφελος ἀπὸ τὴν Θεῖαν Κοινωνίαν.

✘ Οἱ Γεροντάδες καὶ οἱ Γερόντισσες καὶ οἱ Ἠγούμενοι καὶ οἱ Πνευματικοὶ πρέπει νὰ ἔχομε ἀγάπην καὶ διάκρισιν. Ἄλλοιως τὰ ἔχομε χάσει ὅλα.

† Γέρων Ἰάκωβος

✘ Ξέρετε μὲ τί ὁ ἄνθρωπος γίνεται περισσότερο ὁμοῖος μὲ τὸν Θεό; Μὲ τὴν εὐσπλαγχνίαν. Αὐτὴ ἐξασφαλίζει στὸν ἄνθρωπο ἀθανασία καὶ αἰώνια ζωὴ.

✘ Χωρὶς τὴν ἀνάστασιν δὲν ὑπάρχει οὔτε εἰς τὸν οὐρανὸν οὔτε ὑπὸ τὸν οὐρανὸν τίποτε πῖο παράλογον ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτὸν· οὔτε μεγαλύτερα ἀπελπισία ἀπὸ τὴν ζωὴν αὐτὴν, δίχως ἀθανασίαν.

† Γέρων Ἰουστίνος Πόποβιτς

✘ Ἐκδήλωσι τοῦ ἐγωῖσμοῦ εἶναι ἡ πολυλογία, ἀλλὰ καὶ ἡ σιωπὴ πολλὰς φορές. Καλὸν εἶναι νὰ ἐπιτύχῃ κάποιος τὸ μέτρο. Νὰ μιλήῃ ὅταν πρέπει. Νὰ λῆ τὰ οἰκοδομητικὰ. Νὰ λῆ κάθε μέρα καὶ λιγότερα. Νὰ θεωρῆ τὸν ἑαυτό του χειρότερο ἀπὸ ὅλους.

† Γέρων Εὐσέβιος

Διατρίβων ἐγὼ ὁ ἐλάχιστος Δανιὴλ ἐπὶ ὀκτώ χρόνια σὲ κάποιον κοινόβιο στὴν Κέρκυρα, ὅπου ἦρθα χάριν τοῦ θαυματουργοῦ Ἁγίου Σπυριδῶνος, ἐπιθυμοῦσα ν' ἀξιωθῶ τοῦ μαρτυρίου.

Ἐχοντας ἐνδόμυχο αὐτὸν τὸν σκοπὸ, ἦρθα στὴν Κωνσταντινούπολι Θεοῦ εὐδοκήσαντος. Καθὼς θαύμαζα τὴν ξακουστή Βασιλεύουσα, μὰ καὶ τὴν ἔβλεπα μέσα στὴν ἀσέβεια, τὴν βία καὶ τὴ μανία τῶν ἀγαρηνῶν κατὰ τῶν Χριστιανῶν, θερμάνθηκε ἀκόμη πῖο πολὺ ἡ καρδιά μου νὰ ὁμολογήσω μὲ παρρησία τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν.

Συμβουλευόμενος ὅμως πνευματικούς πατέρας καὶ ἀποκαλύπτοντάς τους τὸν σκοπὸ μου, δὲν μοῦ ἐπέτρεπαν νὰ τὸ κάνω αὐτό. Ἐπειτα βρῆκα καὶ κάποιον ἄλλον πνευματικὸ καὶ τοῦ ἐξομολογήθηκα τὰ ἴδια. Αὐτὸς μοῦ ἔδωσε ἐντολὴ νὰ προσεύχωμαι θερμὰ στὸν Θεό, γιὰ νὰ μοῦ φανερώσῃ τὸ θέλημά Του. Κι ἂν ὁ σκοπὸς μου εἶναι εὐάρεστος ἐνώπιόν Του, θά μοῦ τὸ ἀποκαλύψῃ μὲ θεία ὄψασις.

Στὶς 18 Νοεμβρίου τοῦ σωτηρίου ἔτους 1764 ἀγόρασα δύο κεριά κι ἐπέστρεψα στὴν κατοικία μου. Ἀγωνίστηκα τὴν νύκτα ἐκείνη προσευχόμενος ἐκτενέστερα μετὰ δακρύων, ὅποτε ἀπὸ τὴν κούρασι ἀποκοιμήθηκα. Βλέπω λοιπὸν τότε κατ' εὐδοκίαν Θεοῦ ἕναν ἀστραπόμορφο νέο, πού μὲ ρώτησε:

- Τί ἔχεις Δανιὴλ καὶ λυπᾶσαι; Θά ἔπρεπε μάλιστα νὰ χαίρεσαι.

- Ποιὸς εἶσαι σύ, πού μοῦ λές νὰ χαίρωμαι; τὸν ρώτησα.

- Δὲν μὲ γνωρίζεις, ὦ φίλε, ποιὸς εἶμαι; μὲ ξαναρώτησε.

- Ὅχι δὲν σέ γνωρίζω.

- Δὲν εἶμαι ὁ Ἀναστάσιος, τοῦ ὁ πατέρας σου μὲ

ἔστειλε διὰ τοῦ μαρτυρίου στὴν βασιλεύουσα τῶν οὐρανῶν, ἔστω καὶ χωρὶς νὰ ἐλέει; Χαῖρε καὶ εὐφραίνου, γιατί σήμερα θ' ἀξιωθῆς νὰ δῆς μεγάλα μυστήρια (ἐννοεῖ τὸν νεομάρτυρα Ἁγιο Ἀναστάσιο ἐκ Παραμυθίας).

Μέ πῆρε τότε ἀπὸ τὸ δεξιὸ χέρι λέγοντας:

- Ἔλα μαζί μου...

Περπατήσαμε πολὺ δρόμο, ὥσπου φτάσαμε σ' ἕνα μουσουλμανικὸ τέμενος.

- Αὐτὸ τὸ τζαμί ἦταν κάποτε ὁ ναὸς τῶν Ἁγίων Πάντων, μοῦ εἶπε.

Ὅταν πλησιάσαμε πῖο κοντά, βγῆκε ἕνας ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν θύρα τοῦ ναοῦ καὶ μᾶς εἶπε:

- Ἐλάτε γρήγορα, σὰς περιμένουν.

Μπαίνοντας μέσα εἶδαμε πλῆθος ἀνθρώπων, νέους καὶ γέρους, κι ἐγὼ ρώτησα τὸν Ἀναστάσιο:

- Ποιοὶ εἶναι αὐτοί;

- Οἱ Ἅγιοι Πάντες, μοῦ ἀποκρίθηκε.

Ἔνας ἀπὸ τοὺς Ἁγίους μὲ ρώτησε:

- Ἦρθες, Δανιὴλ;

- Ἦρθα ὁ ἁμαρτωλὸς, τοῦ ἀπάντησα.

Τότε ἄρχισαν νὰ βγαίνουν δύο δύο ἀκολουθήσαμε κι ἐμεῖς. Σὲ λίγο φτάσαμε σ' ἕνα ἄλλο τζαμί.

- Αὐτὸς ἦταν ναὸς τῶν δώδεκα Ἀποστόλων, μὲ πληροφόρησε πάλι ὁ Ἀναστάσιος.

Ἐκείνη τὴν στιγμή εἶδαμε νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὴν κεντρικὴ πύλη δύο ἱεροπρεπεῖς διάκονοι, πού κρατοῦσαν ἀναμμένες λαμπάδες, καὶ ἄλλοι δύο μὲ θυμιάτα, πού στάθηκαν ἐκατέρωθεν

Θαυμασιὰ

τῆς πύλης καὶ θύμιαζαν τοὺς Ἁγίους Πάντας, καθὼς ἔμπαιναν στὸν ναὸ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων. Στὸ τέλος θύμισαν κι ἐμᾶς, πού μπήκαμε τελευταῖοι. Μέσα στὸν ναὸ εἶδαμε τοὺς Ἁγίους δώδεκα Ἀποστόλους καὶ τοὺς ἰσαποστόλους Ἁγίους Κωνσταντῖνον καὶ Ἐλένη, πού βάσταζαν τὸν Τίμιο Σταυρό, ὁ ὁποῖος ἀστραφτε περισσότερο ἀπὸ τὸν ἥλιο. Καὶ νὰ! βγῆκε ὁ Ἅγιος Μαρκιανὸς καὶ μοίρασε κεριά σ' ὅλους τοὺς Ἁγίους καὶ σέ μᾶς. Ἀνάψαμε τὰ κεριά κι ἄρχισαν νὰ βγαίνουν ὁ

θυμιάζαν τὸν Τίμιο Σταυρό κι ὅλους τοὺς Ἁγίους κι ἐμᾶς τελευταῖα, εἰσήλαθμε στὸν ναὸ καὶ πλησιάσαμε πρὸς τὸ Ἅγιο Βῆμα. Ἐκεῖ στὸ δεξιὸ μέρος ἦταν μιά πύλη κλειστή, πού ἄνοιξε ξαφνικά.

Μόλις μπήκε μέσα ὁ Τίμιος Σταυρὸς μὲ ὅλους τοὺς Ἁγίους, ἀντικρύσαμε ἕνα θαῦμα ἐξάισιο: Πίσω ἀπὸ τὴν κλειστὴ πύλη ὑπῆρχε ἕνας περικαλλέστατος ναὸς, ἀξιοθαύμαστος, μὲ ὀλόχρυσες εἰκόνες, καντήλια, μανουάλια κι ἄλλα ἱερά σκευή, ὅλα χρυσά, πού λαμποκοποῦσαν. Στὸ σημεῖο πού ἔπρεπε νὰ εἶναι ἡ εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, δὲν ὑπῆρχε εἰκόνα, ἀλλὰ θρόνος βασιλικός, ὅπου καθόταν ἡ ἴδια ἡ ἀειπάρθενος Παντάνασσα, στὴν ὁποία εἶναι ἀφιερωμένη ἡ Βασιλεύουσα, ἐνῶ γύρω τῆς παράστεκε πλῆθος ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων. Στ' ἀριστερὰ τοῦ θρόνου, λίγο παρακάτω, ἦταν ἕνας ἄλλος θρόνος, ὅπου καθόταν κάποιος

γηραλέος (δὲν ξέρω ἂν κοιμόταν ἢ ἂν ἦταν ξύπνιος)· στὴν κεφαλὴ του εἶχε διάδημα καὶ στά χέρια του κρατοῦσε εὐαγγέλιο, πού ἦταν καταστόλιστο. Κυκλικά μέσα στὸν ναὸ ὑπῆρχαν καὶ ἄλλοι θρόνοι. Ρώτησα τὸν Ἀναστάσιο:

- Τί θρόνοι εἶναι αὐτοί;

- Σ' αὐτοὺς τοὺς θρόνους πού βλέπεις, μοῦ ἀποκρίθηκε, κάθονταν οἱ ἀρχιερεῖς, πού συγκρότησαν τὶς ἐπτὰ Οἰκουμενικὲς Συνόδους. Εἶναι ἐτοιμασμένοι γιὰ νὰ καθίσουν πάλι καὶ νὰ καταπολεμήσουν ὅλες τὶς αἱρέσεις καὶ τὰ σχίσματα καὶ νὰ διαφυλάξουν τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας.

Ὅταν στήθηκε ὁ Τίμιος Σταυρὸς στὸ μέσον τοῦ ναοῦ, ὁ Μαρκιανὸς πῆρε ἀπὸ τὰ χέρια μας τὰ κεριά καὶ τὰ ἔβαλε στὸν Τίμιο Σταυρό.

Ἐξαφνα ἀνοίγει ἡ Ὁραία Πύλη τοῦ ἱεροῦ Βήματος κι ἐξῆλθαν κάποιοι λευκοφόροι νέοι, πού μετέφεραν ἕνα ὑπερλαμπρο θρόνο καὶ τὸν τοποθέτησαν στὴν θέση τοῦ ἀρχιερέως. Τὴν ἴδια στιγμή βλέπουμε μὲ δέος νὰ ἐξέρχεται ὁ Δεσπότης Χριστὸς συνοδευόμενος ἀπὸ πλῆθος ἀγγέλων, φορώντας μιά ὑπερθαύμαστη ἀρχιερατικὴ στολὴ κι ἔχοντας στὴν κεφαλὴ στέφανο ἀστραφτερό. Πλησίασε κι ἀνέβηκε στὸν ἐτοιμασμένο ἀρχιερατικὸ θρόνο. Ἀμέσως ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος τοῦ ἔβαλε μετάνοια καὶ πῆρε καιρὸ γιὰ ν' ἀρχίσῃ τὴν ἱερὴ μυσταγωγία.

Στὴν Μικρὴ Εἴσοδο ὁ Μέγας Ἀρχιερεὺς Ἰησοῦς Χριστὸς εἰσώδευσε τὸ Ἅγιο Βῆμα μαζί μὲ ὅλους τοὺς παρασταμένους. Ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα τοῦ Ἀπο-

Προφοητεία

Ἅγιος Κωνσταντῖνος μὲ τὴν μητέρα του κρατώντας πάντα τὸν Τίμιο Σταυρό καὶ ἀκολουθῶντες οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι καὶ ὄλοι οἱ Ἅγιοι. Μόλις ἐμφανίστηκε ὁ Τίμιος Σταυρὸς, ὅλα τὰ μουσουλμανικά σύμβολα μὲ τὴν ἡμισέληνο γκρεμίστηκαν ἀπὸ τοὺς τροῦλλους τῶν τζαμιῶν καὶ τῶν μιναρέδων.

Προχωρώντας πρὸς τὸ κέντρο τῆς Πόλεως φθάσαμε στὸν Ναὸ τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας.

Ξαφνικά ἀνοίγει μιά πύλη καὶ βγαίνουν δύο διάκονοι, πού κρατοῦσαν θυμιάτα χρυσομέννα καὶ στολισμένα μὲ πολύτιμους λίθους. Ρώτησα τὸν μάρτυρα Ἀναστάσιο καὶ μοῦ εἶπε πὼς αὐτὸς, πού ἔστειλε στά δεξιὰ, ἦταν ὁ πρωτομάρτυς Στέφανος καὶ στ' ἀριστερὰ ὁ ἀρχιδιάκονος Λαυρέντιος. Κι ἐνῶ αὐτοὶ

στόλου, τόν ανέγνωσε ὁ "Άγιος Λαυρέντιος" ἢ περικοπή ἔλεγε: "Άδελφοί, οἱ Άγιοι Πάντες διά πίστεως κατηγωνίσαντο βασιλείας...". Τό ἱερό Εὐαγγέλιο ἀνέγνωσε ἀπό τόν ἄμβωνα ὁ πρωτομάρτυς Στέφανος· ἢ περικοπή ἔλεγε: "Εγώ εἰμι ἢ Ἄμπελος, ὑμεῖς τὰ κλήματα...".

Κατά τήν Μεγάλη Εἴσοδο τῶν Τιμίων Δώρων ὁ Δεσπότης Χριστός στάθηκε στήν Ὁραία Πύλη καί τὰ εὐλογοῦσε.

"Όταν ὀλοκληρώθηκε τό Κοινωνικό ὁ "Άγιος Στέφανος ἐκφώνησε τό "Μετά φόβου Θεοῦ, πίστεως καί ἀγάπης προσέλθετε". Τότε ὁ Κύριος ἔλαβε τό "Άγιο Ποτήριο στά χέρια του καί στάθηκε πάλι στήν Ὁραία Πύλη. Καί ἀφοῦ κοινώνησαν ὅλοι οἱ "Άγιοι, οἱ δύο πατριάρχες τῆς Κωνσταντινουπόλεως, "Άγιος Μητροφάνης καί "Άγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ξύπνησαν τόν γηραλέο ἐκεῖνο, πού κοιμόταν στόν θρόνο· καί ὁ μέν Μητροφάνης πῆρε ἀπό τήν κεφαλή του τό διάδημα, ὁ δέ Χρυσόστομος ἀπό τὰ χέρια του τό ἱερό Εὐαγγέλιο. Τόν σήκωσαν, τόν ὠδήγησαν στήν Θεοτόκο καί ἀσπαστήκε εὐλαβικά τὰ ἅγια κράσπεδα τῶν ἱματίων τῆς. "Επειτα πλησίασαν στήν Ὁραία Πύλη, ὅπου ἔστεκε ὁ Κύριος. Ὁ γηραλέος προσκύνησε μέ κατάνυξι καί ὁ Κύριος τοῦ μετέδωσε τὰ ἄχραντα μυστήρια ἀπό τό "Άγιο Ποτήριο. Ἀκολούθως πῆρε τό Εὐαγγέλιο ἀπό τὰ χέρια τοῦ Χρυσοστόμου καί τό παρέδωσε στά χέρια του· ἐπίσης καί τήν κορώννα ἀπό τὰ χέρια τοῦ Μητροφάνη καί τοῦ τήν τοποθέτησε στήν κεφαλή.

"Όταν τελείωσε ἡ θεία λειτουργία ὁ Δεσπότης Χριστός πορεύθηκε στόν θρόνο ὅπου καθόταν πρῖν· καί παρευθύς ὅλοι οἱ "Άγιοι γονάτισαν μπροστά του παρακαλώντας τον μ' ἓνα στόμα:

- Κύριε, ὅλοι ἐμεῖς οἱ δούλοι σου παρακαλοῦμε τό ἔλεός σου καί τό κράτος τῆς βασιλείας σου, νά ἐλεήσης τούς Χριστιανούς καί νά τούς λυτρώσης ἀπό τὰ χέρια τῶν ἀσεβῶν.

Μά ὁ δίκαιος Κύριος τούς ἀποκρίθηκε:

- "Όχι μόνον δέν πρέπει νά τούς ἐλευθερώσω, ἀλλά τούς ἀξίζει νά τούς παραδώσω σέ σκληρότερη δουλεία!

"Ἔτσι οἱ "Άγιοι σώπασαν· τότε οἱ "Άγιοι Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος, Ἰωάννης ὁ Θεολόγος καί Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος προσέτρεξαν στήν Κυρία Θεοτόκο κι ἀφοῦ τήν προσκύνησαν, τήν ἰκέτευσαν:

- Κυρία ἡμῶν καί Δέσποινα, Θεοτόκε Παρθένε, ἐμεῖς οἱ δούλοι σου σέ ἰκετεύουμε νά μεσιτεύσης πρός τόν Υἱό σου, γιά νά λυτρώση τούς Χριστιανούς ἀπό τούς ἄθεους ἀγαρηνοῦς!...

Ἀμέσως ἡ Παντάνασσα σηκώθηκε ἀπό τόν θρόνο τῆς· πῆγε στόν Υἱό τῆς, τόν

προσκύνησε καί τόν παρακάλεσε:

- Τέκνον μου καί Θεέ μου, βλέπεις τούς πιστούς δούλους σου μέ πόσο φόβο καί σεβασμό στέκουν ἐνώπιόν σου ζητώντας τήν ἐλευθερία τῶν Χριστιανῶν, πού πιστεύουν στήν θεότητά σου καί ἐπικαλοῦνται τό ἅγιο πνεῦμα σου; Σέ παρακαλῶ μαζί τους κι ἐγώ ἡ μητέρα σου, νά τούς ἐλεήσης ἐλευθερώνοντάς τους ἀπό τήν δεινή καί πικρή δουλεία.

Ὁ Κύριος ἀποκρίθηκε:

- Γνώριζε, Μητέρα μου, ὅτι κι ἐγώ ἤθελα νά τούς ἐλευθερώσω ἀπό τόν καιρό τοῦ ἀσεβέστατου βασιλιᾶ Μαχμούτ. Ἀλλά δυστυχῶς εἶναι ἀχάριστοι καί δέν μετανοοῦν γιά τίς ἀμαρτίες τους. Ἔνευσα στόν τωρινό σουλτάνο νά τούς μαυροφορέση, ὥστε βλέποντας τὰ μαῦρα νά ἔλθουν σέ μετάνοια. Ὅμως αὐτοί παραμένουν ἀναίσθητοι καί μέ παροργίζουν κάθε μέρα.

- Τέκνο μου, τόν παρακαλεῖ καί πάλι ἡ πολυεὐσπλαγχνη Παντάνασσα, ἄς τούς παιδεύσει ἡ ἀγαθότητά σου, ὅπως ἀλοιῶς θέλει· μόνο νά μή βασανίζονται πλέον ἀπό τούς ἐχθρούς σου ἀγαρηνοῦς.

Τότε πιά τῆς λέει:

- Ἐπειδή, Μητέρα μου, μεσιτεύεις ἔσὺ πρός ἐμένα γι' αὐτούς τούς ἀχάριστους, γιά τήν δική σου ἀγάπη καί γιά τίς δεήσεις τῶν Ἀγίων μου, θά τούς ἐλευθερώσω σύντομα.

Ἀμέσως ἡ Θεοτόκος τόν προσκύνησε καί ξαναγύρισε στόν θρόνο τῆς. Σηκώθηκαν κι οἱ "Άγιοι κατά τάξι καί προσκυνοῦσαν δυό-δυό ἀσπαζόμενοι τό ἐπιγονάτιο τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ.

Τελευταῖοι πῆγαμε κι ἐμεῖς· ἐγώ δέ ὁ ἀνάξιος, πλησιάζοντας πρός τόν Δεσπότη Χριστό, τοῦ εἶπα:

- Κύριε, βοήθει μοι!

Καί μοῦ ἀποκρίθηκε:

- Δανιήλ, πρόσεχε μήν πᾶς στό μαρτύριο, γιατί θά βρεθῆς σέ μεγάλο κίνδυνο.

- Κύριε, γεννηθῆτω τό θέλημά σου, εἶπα ἐγώ...

Εὐθύς σχίστηκε ἡ στέγη τῆς Ἐκκλησίας καί ὁ Βασιλέας Χριστός ἀνελήφθη στούς οὐρανοῦς μαζί μέ τούς παριστάμενους ἀγγέλους, ἐνῶ οἱ "Άγιοι πρόσφεραν τὰ εὐχαριστήρια στήν Θεοτόκο γιά τήν ἐλευθερία τῶν χριστιανῶν καί πανηγύριζαν πανευφροσύνως.

Σημ.: Εἶναι ἀξιοθαύμαστο ὅτι ὁ οὐνότατος αὐτός μοναχός ἀξιώθηκε μέ τήν χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος νά πληροφορηθῆ κατά τήν θαυμαστή του αὐτῆν ὀπτασία ἤδη ἀπό τό 1764 τήν ἀπό τό 1821 καί μετὰ ἀπελευθέρωσι τοῦ Γένους μας.

Ἀπό τό βιβλίον "ΑΓΙΟΙ ΕΞ ΑΓΑΡΗΝΩΝ"

Από το γερωντικό

Υπερκόσμια

Ἄσματα

Κάποτε ὁ Μέγας Πατήρ τοῦ Κοινοβιακοῦ συστήματος, ὁ Ὁσιος Παχώμιος, βρισκόταν σέ μιά ἀπό τίς πολυάριθμες Μονές, πού ὁ ἴδιος εἶχε ἰδρύσει.

Σέ κάποια στιγμή τόν εἰδοποίησαν πῶς ἓνας ἀδελφός ἀπό τό Μοναστήρι τῶν Χινοβοσκίων, βαρεῖά ἄρρωστος, τόν ζητοῦσε. Ἐφυγε βιαστικά μέ τήν προαίσθησι πῶς κάτι σοβαρό συνέβαινε. Πῆρε μαζί του καί δυό-τρεις ἀπό τούς γεροντότερους Μοναχοῦς.

Δέν εἶχε φθάσει καλά καλά στά μισά τοῦ δρόμου ἢ μικρή συνοδεία, ὅταν ὁ Ὁσιος στάθηκε ἐκστατικός. Ὁ ἀέρας εἶχε γεμίσει ἀπό ἤχους ψαλμωδίας. Ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ ὕψωσε τό βλέμμα στόν Οὐρανό καί εἶδε τήν ψυχή τοῦ Ἀδελφοῦ νά ἀνεβαίνει, ἐνῶ προπορεύονταν τάγματα ἀγγελικά, πού ἔψαλλαν τὰ ὑπερκόσμια ἐκεῖνα ἄσματα.

Οἱ Μοναχοί πού συνώδευαν τόν Ὁσιο, οὔτε ἔβλεπαν, οὔτε ἄκουγαν τίποτα ἀσυνήθιστο καί ἀπορροῦσαν γιατί εἶχε σταθῆ στήν μέση τοῦ δρόμου.

- Ἄς μήν ἀργοποροῦμε, Πάτερ, τοῦ ὑπενθύμισαν, γιά νά προλάβωμε τόν ἐτοιμοθάνατο.

- Περιττό, τούς ἀποκρίθηκε ὁ Ὁσιος Παχώμιος μέ διάχυτη τήν ἱκανοποίησι στήν μορφή του. Ὁ ἀδελφός μας πορεύεται τήν στιγμή αὐτή τήν μακαρία ὁδó.

Μεγαλοφυΐα Ευσεβοῦς Μοναχοῦ

Ἐζη κάποτε κάποιος Μοναχός, ὁ ὁποῖος ὅσες φορές ἠρωτᾶτο ὑπὸ τοῦ Καθηγουμένου τῆς Μονῆς, "πῶς ἔχεις εἰς τὴν ὑγείαν ἀδελφέ;", παρεπονεῖτο πάντοτε, ὅτι ἦτο κατάκοπος ἐκ τῆς πολλῆς ἐργασίας.

Ἐπί τέλους ὁ Καθηγούμενος, ἀκούων καθ' ἐκάστην τὸ αὐτὸ παράπονον, ἠρώτησεν κάποιαν ἡμέραν τὸν Μοναχόν. "Τί εἶδους ἐργασίαν ἐκτελεῖς καὶ κοπιᾶζεις τόσον πολὺ;", ὁ δὲ Μοναχός ἀποκριθεὶς εἶπεν:

"Ἄγιε Καθηγούμενε, ἔχω καθ' ἐκάστην τόσας ἐργασίας, ὥστε αἱ δυνάμεις μου δέν θά ἦσαν ἐπαρκεῖς δι' αὐτάς, ἂν ὁ Θεός δέν μέ ἐνίσχυνεν. Καὶ πρῶτον ἔχω δύο ἀγρίους ἰεράκας, τοὺς ὁποίους προσπαθῶ νά κρατῶ δεσμίους καὶ νά τοὺς ἐξημερώνω, κατόπιν ἔχω δύο λαγούς, τοὺς ὁποίους φυλάττω διὰ νά μή φύγουν, δύο βόας τοὺς ὁποίους ἐπιβλέπω διὰ νά ἐργάζωνται. Ἐνα λύκον, τὸν ὁποῖον προσέχω διὰ νά μή βλάψῃ κανέναν, ἕνα λέοντα, τὸν ὁποῖο προσπαθῶ νά κατανικήσω, τέλος ἔχω καὶ ἕναν ἀσθενῆ, τὸν ὁποῖο πρέπει πάντοτε νά περιποιῶμαι".

Ὁ Καθηγούμενος, ἀκούσας αὐτά, ἐμειδίασε καὶ λέγει πρὸς τὸν Μοναχόν:

"Αὐτὰ τέκνον μου δέν γίνονται, διότι εἶναι ἀδύνατον νά ἐκτελῆ κάποιος τόσας ἐργασίας".

"Καὶ ὁμως, σεβαστέ μου πάτερ", ἀπήντησεν ὁ Μοναχός, "σᾶς εἶπον ὅλην τὴν ἀλήθειαν. Οἱ δύο ἰε-

ρακες εἶναι οἱ ὀφθαλμοί μου, τῶν ὁποίων πρέπει νά φροντίζω διὰ νά μή στρέψουν καὶ ἴδουν κάτι, τὸ ὁποῖον θά ἤμποροῦσεν νά προτρέψῃ νά πράξω κάποιαν ἁμαρτίαν. Οἱ δύο λαγοὶ εἶναι οἱ πόδες μου, τοὺς ὁποίους πρέπει νά ἐμποδίζω ἀπὸ τοῦ νά τρέχουν εἰς τὰς ἡδονὰς καὶ τὴν ὁδὸν τῆς ἁμαρτίας. Οἱ δύο βόες εἶναι οἱ χεῖρες μου, τὰς ὁποίας ἐπιβλέπω διὰ νά ἐργάζωνται. Ὁ λύκος εἶναι ἡ γλῶσσα μου, ἡ ὁποία πάντοτε ἔχει ἀνάγκην χαλινοῦ, διὰ νά μή διὰ τῆς κατηγορίας δαγκάσῃ κάποιον καὶ ἀποθάνῃ. Ὁ λέων εἶναι ἡ καρδία μου, ἐναντίον αὐτῆς

διεξάγω πεισματώδη ἀγῶνα, μέ ἔλκει μέ μεγάλην βίαν εἰς ὅλα ὅσα μέ βλάπτουν καὶ μέ καταστρέφουν. Ὁ ἀσθενῆς εἶναι τὸ σῶμα μου, τὸ ὁποῖον οὐδέποτε εὐρίσκεται εἰς τὴν αὐτὴν κατάστασιν, ὡς ἐκ τούτου εἶμαι ἠναγκασμένος νά ἔχω τὴν προσοχὴν μου διαρκῶς ἐστραμμένην πρὸς αὐτό, νά τὸ περιποιῶμαι ὅσον εἶναι δίκαιον".

Ὁ δὲ Καθηγούμενος, ἀκούσας τὴν εὐφυστάτην αὐτῆν διήγησιν τοῦ Μοναχοῦ καὶ συγχαρεῖς αὐτόν, εἶπεν:

"Ἐάν ὅλοι ἐπραττον ὅπως ἐσύ, τέκνον μου, δηλαδή νά ἐργάζωνται ἀγωνιζόμενοι κατὰ τοῦ κακοῦ καὶ νά συγκρατοῦν τὰ πάθη των, ἡ γῆ θά ἐγένετο οὐρανός καὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι θά ἦσαν εὐτυχεῖς καὶ εἰρηνικοί".

Ἐκ τῆς Ἀγιορειτικῆς
Βιβλιοθήκης

Τὸ βιβλίον πού ἐξαντλήθηκε
μέσα σέ δύο μῆνες

ΕΠΑΝΑΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ

ἀπό τίς ἐκδόσεις
"ΑΓΙΟΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ"

ΤΗΛ. 210 - 64 47 903

Αθωνική

ΠΟΛΙΤΕΙΑ

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΗΜΟΝΟΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Μοναχός Σίμων - Κωνσταντίνος Μπούκας

Υπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας

Κυρίλλου Λουκάρως 6 114 71 ΑΘΗΝΑ - τηλ. 210-6447.903

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 17.6 Ε.

κωδ. ταχ. 2777

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ
ΤΕΛΟΣ

Ταχ. Γραφείο
ΑΘΗΝΑ 14

Αριθμός Άδειας
4 939

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με

ΤΙΜΗΣ ΕΝΕΚΕΝ